

[Weikop.]

ved, at der bliver ikke givet en rød øre til regeringen. Alle disse penge bliver bundet.“

Stærkere tror jeg ikke det kan siges, at finansministeren ikke kan disponere over disse penge. Det var det, jeg sagde før, og under alle omstændigheder må vel også her forligets vilkår respekteres.

Må jeg så til slut sige, at jeg under denne forhandling har forstået alle de ærede ordførere sådan, at ligegyldigt hvilken udformning af dette lovforslag man når frem til, ønsker man i hvert fald at få en sådan afklaring, at forslaget kan komme tilbage til tinget inden ferien, så en beslutning kan træffes.

Bertel Dahlgaard: Jeg forstår ikke hensigten med det ærede medlem hr. Weikops sidste bemærkninger. Disse beløb har hidtil været bundet i nationalbanken, og jeg ved ikke noget som helst om, at bindingen skulle være løst. Og med hensyn til forbruget af pengemidler gør jeg det ærede medlem opmærksom på, at sidste års finanslov, som altså gik fra april i fjor til april i år, udviser et overskud på 525 mill. kr., og at indeværende års finanslov er vedtaget med et overskud på, såvidt jeg husker, godt 350 mill. kr., som vel nok er nedbragt nu ved forskellige dispositioner; men heroverfor står jo de beløb, som regeringen og finansudvalget er enige om skal spares i den kommende tid, så jeg kan overhovedet ikke se nogen baggrund for det ærede medlems bemærkninger.

Iøvrigt er der vel ingen anledning til at fortsætte en diskussion med det ærede medlem om fordelingen af ansvaret for de vanskeligheder, som tekstilområdet ganske givet har. Een ting er i hvert fald sikker: at ansvaret for, at den sidste tunge sten, toldafgifterne, blev lagt på tekstilområdet, er det konservative folkeparti og regeringens. Jeg gjorde opmærksom på det i tide, så de herrer indenfor det konservative folkeparti har haft al lejlighed til at overveje, hvad det var, de der foretog sig. Jeg retter ikke denne bebrejdelse mod det ærede medlem hr. Weikop personlig, idet han ikke deltog i sit partis politik på det område; så meget mere grund havde der

været til, at partiet havde taget hensyn til min advarsel. Det er muligt, det ikke ville være så tosset, hvis det konservative folkeparti var meget forsigtigt, hver gang det ærede medlem og jeg er enige på et område. Vi kan jo søge ved forhandling at øve indtryk på det ærede medlems partifæller i fremtiden. Men jeg kan ikke som en af dem, der har medansvar for den økonomiske og valutamæssige udvikling i den nærmest kommende tid, på nogen måde være med til at fremsætte udtalelser overfor befolkningen, som muligvis ikke kan holde.

Det er også en tankegang, der er meget almindelig indenfor det konservative folkeparti. Jeg kan blot minde om, hvorledes det store konservative blad i hovedstaden „Berlingske Tidende“ for kort tid siden skrev:

„Man må hellere se forholdene, som de virkelig er. Det kan være meget morsomt at drille hr. Kampmann med den kedelige tøjsskat, han har indført. Men når hr. Kampmann ikke længere er finansminister — det ske snart — vil hans efterfølger være stillet, ligesom han er det.“

Og bladet fortsætter:

„Man skal derfor vogte sig for at vække falske forventninger.“

Det radikale venstre vil gerne under den videre behandling her i tinget bidrage til at fjerne usikkerheden på tekstilområdet, en usikkerhed, som i øjeblikket er farlig, og være med til at lette vanskelighederne ved disse afgifters afvikling.

Tholstrup: Jeg kan godt forstå, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard ikke ønsker at diskutere, hvem der har ansvaret for tekstilbranchens vanskeligheder i øjeblikket. Det var bedst, om man kunne tie stille med det; det ville tjene det radikale partis interesser, om man helt kunne glemme det.

Den højtærede minister sagde, at den storpolitiske debat ikke var begyndt endnu. Dertil vil jeg svare, at jeg har holdt mig til en diskussion om den højtærede ministers egne ord i fremsættelsestalen, og jeg vil gerne supplere mine udtalelser ved at stille et spørgsmål til den højtærede minister: Mener socialdemokratiet, at det vil være i stand til at skabe en afklaret økonomisk